

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr B. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f1.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

[SHOUT: Advent. II. — Uit de Schrift: Waarbij? (Luk. 1:18a, en 20b). — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde bijbel-vertaling langer gedraaid? N. Een oude twistappel. Nog niet aanvaard. Toch geen voorproef? De brochure van Prof. Roderbos, „Ons aller moeder”. Een Chr.-Gerol. stem. VIII. (Slot). — Uit het Politieke en Sociale Leven: Volksinvloed. Literatuur en Kunst: „De Bijbel als boek van Schoonheid”. (Slot). — Zending en Evangelisatie: Stockholm en de Zending. I. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Pers-stemmen. — Perschouw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

ADVENT.

II.

Het uitzien van den christen naar het Einde leert hem bidden.

Het „kom, Heere Jezus” is de roepstem van den Geest en van de bruid. (Op. 22:17).

Maar zonder het ware licht des geloofs blijft de toekomst steeds donker, en is er van een wachten door het geloof geen sprake. Dan is er wel onrust en onvrede; wel het besef van het hier op aarde niet geheel thuis zijn; wel de begeerte naar een betere stad; wel de klaagzang en het treuren over de „vreemdelingschappen”.

Zal er echter over de toekomstverwachting van den christen het ware licht, het Licht, opgaan, dan is het noodig, dat hij die toekomst allereerst zie als overwinning voor zijn Koning en voor de zaak van dien Koning. Dan heeft hij eigen strijd en moeite in verband te brengen met het rijk van den Koning, en heeft hij, hoe zwaar 't soms ook valt, te verstaan, dat alles wat hem overkomt in verband staat ook met het koninkrijk van Christus binnen in zijn hart.

Het roepen van den Geest en de bruid heeft dan alleen werklank in het hart van Gods kind, wanneer hij zichzelf ziet in bond met den grooten Vorst, wiens zaak zegevieren zal. Immers de Geest roept niet om de wederkomst van Christus, omdat het onze zaak geldt, maar omdat het gaat om de zaak van God zelf.

En wij overwinnen niet omdat onze zaak zoo goed gaat. Maar we overwinnen omdat God overwint. En wij zijn van Christus, en Christus is Godes. En dus overwinnen wij door Christus met Christus.

Zie, dat is het geheim van de hope op de uiteindelijke zege, dat er is het besef van een levenden en mystieken band met onzen Zaligmaker.

Maar nu komt het zware.

We leven zoo druk en zoo snel. De indrukken vliegen aan ons voorbij. Onze tijd belooft, geeft, doet verliezen, maakt arm, belooft opnieuw, verschaft rijkdom... in een tempo, dat niet is bij te houden. Wij hebben het wachten verlerd. Wachten — tien minuten op een tram — betekent een „ingezonden stuk” in de courant. Wachten — een kwartier op een vriend — 't betekent veronderstellen, dat hij niet meer komt. We zijn in ons leven zoo ongeduldig geworden.

De snelle wisseling van de indrukken, de vlugge opeenvolging van de emoties, ze beteken, dat we zoo weinig rust vinden voor onzen geest, dat we zoo weinig stil kunnen zijn. Dat we zoo moeilijk er toe kunnen komen, naar binnen te zien. Dat we ons zoo weinig rekenschap geven van wat daar is als een verstild plantje, dat heimwee heeft naar verzorging: ons arme hart.

Wanneer wij moesten gaan zorgen, dan ging het zeker verkeerd.

Maar over ons hart waakt God.

En Hij komt met Zijn prediking van genade; met zijn Kerstfeest-prediking, waardoor Hij ons wil opheffen naar omhoog. God opent den Hemel, en onder open Hemel zullen we mogen vertoeven.

Maar daar, onder open Hemel is geen plaats voor het druk gedoe van velerlei beslommingen. Daar is geen plaats voor het moeizaam arbeiden voor onszelf. Daar is het Licht, en worden wij doorlicht tot binnen in onze ziel. Daar valt het onbetekenende van onze belangen en onze

kleine daden onmiddellijk op.

God vraagt de aandacht... voor Zijn werk.

En wanneer ons straks de verkondiging geworden zal: „Ziet ik verkondig u groote blijdschap”, dan hebben wij gekleed te zijn in het feestkleed. Dat wil zeggen: onze ziel heeft te zijn in dien toestand, dat ze dat woord: „blijdschap” verstaat.

De moeder, die wacht op haar zoon, die uit den stormnacht niet is teruggekeerd, kan een boodschap over „blijdschap” maar op één wijze uitleggen. De vader, die worstelt aan het ziekbed van zijn kind, verstaat maar in één opzicht, wat „blijde boodschap” is.

Maar nu verwacht Kerstfeest van ons, dat ook wij in die zielshouding Kerstfeest zullen wachten, dat we dat woord: „blijdschap”, onmiddellijk verstaan.

En dat verstaan is daar, waar de ziele hegeerig is, om te hooren de blijmare, dat Jezus geboren is; dat God in menschen een welbehagen heeft.

Daar toch is de prediking, dat Christus tot ons komt, en dat wij tot Hem mogen komen. En het is immers aan die innige gemeenschap met onzen Jezus, dat onze ziel behoefte heeft.

Maar zal Kerstmis ons nu in die feestelijke houding vinden, dan moeten we leeren wachten. Zoo licht nemen wij jegenus God de houding aan van: dit is toevallig goed — of: dat is toevallig voor mij niet geschikt.

We gaan dan niet wachten, maar afwachten. Eens afwachten, of we 'n zegen zullen ontvangen. En treft het dan... dan zijn we tot tranen bewogen misschien. Maar zoo niet... dan gaan we na het feest weer verder... „gezellige” dagen geweest!

Dat is niet de houding der liefde. Dat is niet de daad des geloofs.

De jongeling wacht niet „af” of hij de jonkvrouw van zijn hart ook ontmoet... terwijl hij rustig zijn gang gaat. Neen hij wacht haar op de plaats waar zij haar komst aankondigde.

En de moeder, die gelooft in de terugkomst van haar afgedwaald kind, wacht niet af wat er komen zal, en ze laat haar huis niet — 't valt-zoo-'t valt — onverzorgd, neen, ze wacht en zorgt, dat ze elken dag het bed van haar kind gespreid en zijn kleeren klaar heeft.

En juist dat wachten nu hebben we verlerd. Desnoods kunnen we nog even stil zijn in de drukte rondom ons.

Doch dat „stil” zijn is dan vaak een droomen, een wegdroomen in telkens nieuwe plannen, telkens nieuwe idealen.

Maar wachten is geen droomen. In den droom is het zich laten glijden, al maar verder, onbetengeld. In het wachten is de spanning; in het wachten is de beteugeling van onze wilde fantasie; daar is het vaste punt, waarheen we uitzien, daar is de strenge tucht over onze blikken, die zonden willen afdwalen.

En zoo is er in het wachten het element van de gehoorzaamheid naast dat van de begeerte der liefde.

Advent-vieren is wachten op Christus' komst. Maar dat is dus ook gehoorzaam zijn aan den eisch der liefde.

Zullen wij een kerstzegen ontvangen, dan hebben wij den komenden Christus ootmoedig te vragen: „Hoe wilt Gij mij ontvangen?” Niet: „hoe is 't ons het gemakkelijkst U te ontvangen?”

Zelftucht, tucht over heel ons leven, is de eisch van Advent.

Ook hierin zondigt Gods volk niet ongestraft. Er moet bij ons zijn een ootmoedig ons buigen naar den troon van den Allerhoogste, opdat wij Zijn zegen over ons ontvangen.

Maar dat buigen zegt toch ook: „Heere wij willen gehoorzamen”.

Gehoorzamen aan Uw wet; aan Uw eisch voor

gezin en familie; voor kerk en staat; voor maatschappij en vriendenkring.

We zullen zuiveren ons leven...

Maar dan weten we het: zoo „Advent”-vieren, we kunnen het niet.

Want we vinden deze wel in onze leden: „als we het goede willen doen, dan ligt het kwade ons bij”.

Doch dan rijst ons gebed: „Heere volbreng Uw kracht in onze zwakheid”.

„Tooi ons zelf met het kleed, waarin we aan Uw kribbe mogen staan, o onze Heiland...”

En zoo wordt in het staan naar gehoorzaamheid ook onze liefde openbaar.

Want in het koninkrijk Gods zijn liefde en gehoorzaamheid, liefdebetoen en tucht, ten nauwste met elkaar vergroeid. Religie zonder eisch, godsdienst zonder beslistheid, wet en gehoorzaamheid is iets anders dan de dienst van onzen God, zooals Hijzelf die vraagt, en door Zijn Woord en Geest wil leeren.

Dat merkt Gods volk ook in het eigen leven.

Waar ongehoorzaamheid is, waar het gehoorzamen om Christus' wille ontbreekt, daar wordt de rust in het hart gemist. En onze God zal op Kerstmis komen met Zijn zegen. Maar ook hier is Hij de God „die door de vlakke velden rijdt”.

Zoo moet er dan in ons leven veel „opgeruimd” worden. En we mogen veel opruimen — omdat God ons veel wil zegenen...

Opdat we het zouden leeren zeggen:

„O hoe groot is Uw goed!”

Kerstmis zal ons vinden rond Bethlehem's kribbe. Zijn wij bereid om daar te staan?

Zullen we 't kunnen zeggen: „Heere — wij hebben gewacht....?”

Dan zal ons het licht opgaan.

Daar is in het Oosten een wonder gebruik. In een dorp in een diep dal tusschen twee rotsen woont een geslacht, dat de eeuwen door van ouder op kind vertelde, dat er „lichtbruiden” zouden zijn in het daldorp, zoolang er jonkvrouwen waren, die waken en wachten konden. Daarom gaat menigmalen een jonge vrouw uit het dorp in den stillen avond naar de rotspunt ten westen van het dorpken. En dan waakt ze daarboven onder Gods sterren den donkeren nacht door. Ze wacht de zon. Tot 's morgens 't licht gaat gloren. Dan gaat ze staan rechtop in haar volle lengte. Daar breekt d'eerste roze zonnestraal door den morgen-nevel heen; en de jonkvrouw wordt overgoten van gouden glans. Beneden in 't dal is de zon nog niet. Maar daarboven zien de dorpelingen de jonkvrouw in het licht... en er gaat een jubel op: „een bruid des lichts”.

Zoo is de gemeente van Christus. Zij moet waken in den nacht. De sterren der hope schitteren. Maar ze wacht; ze wacht haar Zon; ze wacht het Einde. Maar tot het Einde er is, leeft ze in Hem, die telkens weer opgaat als het begin van het Einde. Ze wacht in den nacht van deze wereld. En als ze wacht... trouw wacht... dan gaat op Kerstmis haar Zon op. De Zon der gerechtigheid. Ze baadt zich in het licht.

„De bruid des lichts!”

J. W.

UIT DE SCHRIFT.

Waarbu...?

En Zacharias zeide tot den engel: Waarbu zal ik dat weten?... en zie, zij zult zwijgen en niet kunnen spreken tot op den dag dat deze dingen geschied zullen zijn.

Luce. 1:18a en 20a.

Zacharias heeft de prediking gehoord van de belofte Gods.

Vierhonderd jaar had God gezweigen. Nu geeft Hij opeens het volle licht. Zoo zijn Gods wegen. Hij komt op Zijn tijd. Hij weet, wanneer de nacht

voorbij is. En dan wordt het dag. Heelemaal dag. Nu klinkt het woord der belofte: „Hij zal voor Hem henengaan....“

En de priester telt.... Hij rekent.... Hij telt zijn jaren en die van zijn vrouw. En hij twijfelt: „Waarbij zal ik dat weten?“

Zoo zijn wij menschen.... Bidden om de vervulling van de beloften Gods; en wanneer God dan vervulling toezegt, dan gaan wij rekenen, en dan twijfelen we. Ja, immers God kan niet worden nagerekend: Hij moet geloofd worden.

En wanneer de priester twijfelt, dan is God de trouwe. Trouw aan Zichzelf, maar ook trouw aan Zijn zwakke kind.

Zacharias krijgt straf.

En hij krijgt een teeken.

Teeken en straf zijn één.

Gods trouw weet den weg te vinden om tegelijk het ongeloof te bestraffen en het geloof een steun te bieden, zoodat Zijn kind, door Hem gebogen, tegelijk boete kan doen en in aanbidding zijn God kan verheerlijken.

Doch onder Zijn straffen van den twijfelaar, en bij het ongeloof van Zijn priester houdt God toch woord.

Door de bezoeking van Zacharias heen loopt naar Zijn woord de lijn van vermindering van den druk der kastijding en de verlevendiging van de hoop op vervulling van Gods belofte parallel. „Gij zult stom zijn, totdat deze dingen geschied zullen zijn.“

In de geboorte-ure van het koninkrijk der hemelen laat God aan Zijn volk zien, hoe Hij doet met den twijfel en het ongeloof Zijner kinderen.

Hij belooft: Gij zult een zegen zijn.

Hij spreekt het uit: Ik zal bij U zijn.

Gij zult het mogen zeggen: Immanuel!

En wanneer gij dan om een zegen hebt geboden in deze adventsdagen, dan gaat gij rekenen. En dan groeit de twijfel in uw hart. Dan snijdt uw ongeloof de hope weer af. Dan zegt ge: „Waarbij zal ik dat weten?“

En menigmaal moet God dan kastijden. Hij maakt u stom. Hij ontnemt u de mogelijkheid om u uit te spreken tegen Hem, tegen wien ge u zoo hebt misdagen. Het wordt dan heel donker vaak.

Ja, in die donkerheid ontvangt ge uw straf, wijl ge niet hebt geloofd.

En toch is er Gods zegen in, indien ge maar geloovig verstaat, wat God doet. Hij wil u toonen, dat Hij de machtige is in uw leven, dat Hij de beschikking heeft over uw hart. Opdat gij u aan Hem zoudt overgeven. Door Zijn straf wil Hij zich openbaren als de Getrouwe aan Zijn eigen Woord.

Maar, gij, die in donkerheid doolt om eigen ongeloof: gij moogt het weten, dat die God, die getrouw is aan Zijn Woord, ook Zijn beloften houdt.

Opdat gij moed zoudt grijpen. En geloovig Kerstfeest zoudt wachten.

Misschien is het donker geworden in uw ziel; door uw eigen schuld.

O, zie, wat God doet. Zie, wat Hij gedaan heeft.

Bid om te kunnen en te willen zien.

Dan zult ook gij, naarmate de dag der vervulling van Kerstfeest nadert, ontheven worden van den druk van uw straf. Dan zult ook gij al meer wandelen in het Licht. Tot de jubel doorbreekt: „Geloofd zij de Heere... want Hij heeft verlossing tweegebracht Zijn volk“....

Dan viert ge Kerstfeest.

J. W.

KERKELIJK LEVEN

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid?

X.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de conclusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den vóór-arbeid is thans weggenomen. Bijna een derde van heel de Schrift is door Gereformeerde Godgeleerden sindsdien opnieuw vertaald en gekommentarieerd. Dit mag voldoende geacht om met den definitieven vertalingsarbeid een aanvang te maken.

Zij, die dien voorarbeid hebben verricht zijn als vanzelf tot vertalers aangewezen. Zij staan thans nog in de kracht van hun leven. En waar met de vertaling een aanzienlijke tijd is gemoeid, is uitsluitend zeer te outreden.

Ook dit mag niet vergeten: gelijk in den tijd der Statenvertaling is ook thans het tekstonderzoek tot een rustpunt gekomen. Men kan zeggen, dat we thans een nieuwen textus receptus van het Nieuwe Testament hebben. Is dan niet de gelegenheid gunstig om nu met een verbeterde bijbelvertaling te beginnen?

Is de Statenvertaling tot stand gekomen in een tijd, toen men zich voor de autoriteit der Schrift boog en heeft zij er middelelijkerwijs toe meegewerkt, dat in den tijd van inzinking, welke daarop gevolgd is, vele eenvoudigen aan de waarheid vasthielden, wij hebben er ons ernstig rekenschap van te geven of ons in deze mischienen niet een da capo van het verleden wacht en of wij verantwoord zijn, wanneer wij het nageslacht niet het kostelijk kleinood nalaten aan een verbeterde bijbelvertaling. Wanneer onverhoopt de deformatie onze kerken mocht verminken, is wellicht in geen eenwen een zuivere vertaling te wachten. En zoolang kan onze Statenvertaling niet meer mee.

Op het reformatisch program behoort verbetering der bijbelvertaling te staan vóór uitbreiding der belijdenis en herziening der liturgie, hoe gewenscht beide laatste ook zijn. Want en belijdenis en liturgie zijn ten opzichte van de Schrift secundair. God heeft de zielen der geloovigen aan die Schrift gebonden. Verreweg de meesten kennen echter de Schrift slechts in een vertaling. Maar dan heeft de kerk ook te zorgen, dat deze vertaling zoo getrouw mogelijk zij. En nu zal geen deskundige durven beweren, dat de Statenvertaling, hoe uitnemend ook, het meerdere licht doet nitschijnen, dat God over de Schrift voor het tegenwoordige geslacht deed opgaan. Het verschil tusschen „grondtekst“ en Statenvertaling is waarlijk niet zoo gering. Neemt men dat verschil niet zooveel mogelijk weg, dan zal hiervan het gevolg zijn, dat de gemeente meer en meer los wordt van het Woord.

Symptomen van losworden van het Woord komen af en toe in de prediking reeds tot uiting, door de individuele vertalingen, welke van den kansel soms worden geboden en waarbij er zijn, die nog gebrekkelijker zijn dan de Statenvertaling.

Nog enkele symptomen kunnen genoemd als het lezen van andere vertalingen, bewerkt door mannen, die niet op Schriftgeloovig standpunt staan bij huiselijke godsdienstoefeningen en de vraag, waarmee men beroep op de Schrift soms krachteloos zoekt te maken; maar is de vertaling van dien tekst wel juist?

Waar nu de stand van zaken is, gelijk we dien beschreven, gevoelt men toch, dat de kerk er zich niet van kan afmaken met de gemeente voor te houden: houd u aan de Statenvertaling, want die is niet zoo gebrekkelijk, dat de weg der zaligheid daaruit niet kan worden gekend.

Natuurlijk moet het toegestemd, dat men den weg des heils daaruit klaar en helder weten kan.

En wanneer dan ook de vraag: hoe word ik zalig, de voornaamste was, zou men zich over een verbeterde vertaling niet zoo bezorgd behoeven te maken.

Zelfs zou men dan wel met enkele gedeelten van de Schrift kunnen volstaan.

Maar de Gereformeerde neemt een hooger standpunt in.

Als hij recht staat is het hem niet in de eerste plaats om zichzelf en om zijn zaligheid, maar om God te doen.

Wat zegt God?

Dat is de vraag, welke boven alle andere uitgaat. Wij moeten weten, wat God openbaart aangaande Zichzelf, aangaande de wereld in haar geheel, aangaande den mensch in het bijzonder.

Dan wordt elke tekst van de Schrift kostbaar.

Dan hebben wij de gansche Schrift nodig, ook die gedeelten, welke met 'smenschen verlossing geen rechtstreeksch verband houden. Dan verlangen wij er naar ook die teksten, die door de Statenvertaling gebrekkelijk zijn weergegeven, zuiverder voor ons te zien, opdat wij den eenigen, waarachtigen God beter mogen leeren kennen.

Indien het bij ons waarlijk gaat om God en Zijn Woord, dan worden wij van alle konservatisme in deze vrij.

Zeker, de Statenvertaling is ons volk dierbaar. Zeer terecht.

Maar zij is toch niet dierbaar om de klanken, de zinswendingen, de minder juist vertaalde teksten?

Zij moet toch dierbaar zijn, omdat zij het woord Gods vertolkt?

En als er dan beter vertolking mogelijk is, dan hebben we die toch als met beide handen aan te grijpen?

Zien we toch toe, dat wij niet oude, bekende klanken meer liefhebben dan Gods Woord zelf.

Wij zullen thans met enkele voorbeelden duidelijk maken, hoezeer de Statenvertaling verschilt van de vertalingen, die ons thans door mannen van wetenschap, maar die tevens onvoorwaardelijk buigen voor de autoriteit van de Schrift, worden geboden.

Wij willen geen eigen vertalingen geven, maar uit den belangrijken voorarbeid, welke nu reeds voor een verbeterde vertaling van Gereformeerde zijde gereed ligt, putten.

Men zal bemerken, hoe op menig punt verrassend licht opgaat.

Wij maken geen jacht op die gedeelten uit de vertalingen, waar het verschil het allersterkst aan het licht treedt.

Veel meer doen we slechts hier en daar een greep. Wij drukken beide vertalingen naast elkander vers voor vers af.

Als eerste voorbeeld kiezen wij den 16den psalm. Links vindt men de Statenvertaling, rechts die van prof. Dr. A. Noordtjij in de „Korte Verklaring der Heilige Schrift“, uitgegeven bij Kok in Kampen:

1. Een gouden kleinood van David.
Bewaar mij, o God! want ik betrouw op U.
2. (O mijn ziel!) gij hebt tot den Heere gezegd: Gij zijt de Heere; mijn goedheid (raakt) niet tot U.
3. (Maar) tot de heiligen, die op de aarde zijn en de heerlijksten, in welke al mijn lust is.
4. De smarten dergenen, die eenen anderen (God) beëdigden, zullen vermenigvuldigd worden; ik zal hunne drankofferen van bloed niet offeren, en hunne namen op mijne lippen niet nemen.
5. De Heere is het deel mijner erve en mijns bekens; Gij, Gij onderhoudt mijn lot.
6. De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een schoone erfenis is mij geworden.
7. Ik zal den Heere loven, die mij raad heeft gegeven; zelfs bij nacht onderwijzen mij mijne nieren.
8. Ik stel den Heere geduriglijk voor mij, omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen.
9. Daarom is mijn hart verblijd, en mijne eere verheugt zich; ook zal mijn vleesch zeker wonen.
10. Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie.
11. Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij U aangezicht; lieflijken zijn in Uwe rechterhand, eeuwighijk.

1. Een miktam van David.
Bewaar mij, o God! want bij U schuilt ik.
2. Ik zeg tot den Heere: „mijn Heer zijt Gij; voor mij is er geen goed boven U.“
3. Maar tot de heiligen, die in het land zijn: „zij zijn de heerlijksten; al mijn lust is in hen!“
4. Vele zullen worden de smarten van hen, die een anderen (god) hebben ingeluidd. Ik zal niet plegen hun drankoffers van bloed noch hun namen op mijn lippen nemen.
5. De Heere is het deel mijner erve en mijns bekens; Gij, Gij maakt ruim mijn lot.
6. Een bezit viel mij toe in lieflijke omgeving; ja, mijn erfdeel is mij zeer welgevallig.
7. Ik zeg den Heere, die mij raad heeft gegeven; zelfs des nachts waken mijn nieren mij op.
8. Ik stel den Heere beëdigend voor mij; is Hij aan mijn rechterhand, dan wankel ik niet.
9. Daarom verblijdt zich mijn hart en verheugt zich mijn ziel; zelfs zal mijn vleesch wonen in zekerheid!
10. Ja, Gij laat mij aan het doodenrijk niet overgeen; uw gunsteling niet over om het graf te zien.
11. Gij maakt mij het pad des levens bekend; verzadiging van volle vreugde is met U aangezicht; lieflijken zijn in Uwe rechterhand, eeuwighijk.

Vergelijkt men nu deze beide vertalingen met elkander, dan heeft de nieuwe reeds dit vóór, dat het in den vorm beter het dichterlijk karakter doet uitkomen.

Voorts, Prof. Noordtjij laat in het opschrift „miktam“ onvertaald. Hij doet dit uit voorzichtigheid. Want dat het, gelijk de Statenvertalers willen „gouden kleinood“ zou beteekenen, berust op raden en gissen. „Gouden kleinood“ heeft ongetwijfeld iets, dat er bij de gemeente wel in wil. Maar men kan de gedachte ervan op alle psalmen toepassen. Evenwel is het geen weergave van „miktam“. En gelijk de Statenvertalers boven den 7den psalm Schiggajoon of Sjiggajoon onvertaald lieten, verdient het eerlijkheidshalve aanbeveling ook hier het woord „miktam“ onvertaald te laten staan.

Dit is echter nog maar een kleinigheid.

Van veel meer gewicht is de vertaling van het 2de en 3de vers. Hier heeft men een bewijs, hoe onze Statenbijbel soms onleesbaar is. De Statenvertalers hebben er de woorden, welke hierboven tusschen haakjes zijn geplaatst, ingelast. Zij meenden daardoor den zin te verduidelijken. Maar inderdaad werd die er slechts duisterder door. Ook in hun kanteekeningen geven zij geen opheldering, die bevredigt. Leg daarnaast nu eens de vertaling van Prof. Noordtjij. Inlatchingen van zinsdeelen zijn hier niet nodig. De vertolking is ongedwongen en ongewrongen. En welk een schoone beteekenis ligt erin! David spreekt in het 2de vers zijn liefde uit tot den Heere, in het 3de zijn liefde tot 'sHeeren volk. Boven God gaat hem niets, maar sterk voelt hij zich ook verknocht aan zijn broederen, wien hij de eretitel geeft van heiligen en heerlijksten. Hier is waarlijk het onleesbare leesbaar geworden.

Zoo vinden we nog meer in dezen psalm, zij het dan ook niet zóó ingrijpend.

Nu begripte men ons wel.

Wij dienen de vertaling van Prof. Noordtjij niet aan als een vertaling, welke zonder verdere discussie van wetenschappelijke mannen kan worden overgenomen.

Er zijn uitdrukkingen in (we zeggen dit niet om kritiek te oefenen, maar om door voorbeelden onze bedoeling toe te lichten), welke wij gaarne aan nadere overweging zagen onderworpen.

Zoo zouden wij voor ons in het 6de vers gaarne de gedachte van „snoeren“ zien behouden, gelijk ook andere nieuwere vertalingen doen. Daardoor blijft beter het Oostersche karakter van dezen psalm bewaard. Voor geoevende bijbellezers is de associatie van meetsnoer en bezitting niet moeilijk. En een vertaling behoeft ook weer niet alle uitlegging overbodig te maken.

Bij het 10de vers valt het te prijzen, dat voor het woord „hel“, dat tot misverstand leiden kon, naar een betere uitdrukking werd gezocht. Dat die in „doodenrijk“ gevonden is, zouden we niet gaarne willen bevestigen. We weten wel, dat die term zich langzamerhand onder ons heeft ingeburgerd. Maar we zouden het geen verlies achten, wanneer hij zoo spoedig mogelijk werd uitgebuerd. Vooreerst toch is de samenstelling: doodenrijk leelijk en on-Hollandsch. Men spreekt immers ook niet van een levenden-rijk! Voorts ligt er het denkbeeld in opgesloten, dat de dooden een rijk vormen. Daarin schuilt voor ons iets tegenstrijdigs. Zoo is er meer.

We hebben hier echter met kostelijk voorbe-

reidend we-
king tusschen
den geboren
kan gelden

In elk g-
de nieuwe-
menig punt
Aan den
van de Psal-
bieden.

Voor ons

= Een oud

Een twis-
oud, die
Haag het
te voors

Wij bedo-
School.

Zouden
zich met

weging mo-
laten door

O, zoud-
van de rus-

Er is nu
Mocht de

de orde w-
tuurlijk de

= Nog niet.

In een f-
uitnoodiging
van het gel-

den heer A.
verschijnen

radijs", is
Mogen w

derdaad nie

Blijkbaar
en uit welk

uitgaan.

Laat mij
eerste zins-

nog eens in

Wij schre-
tember j.l.

„Door m-
„wetenschap

„men, dat
„gesproken.

„Nu stu-
„meerde he

„Het zal
„van de zij

„het spreke
„„Iomogto

„stem het v
„over uit

„Doch he
„Wij noo

„„legener
„„debat.

„Laten zi
„leveren, d

„„gesproken

„Wie in
„„ang hier

Hieruit b
woodiging

„schappell
„slang in he

Tot hen,
en het an

„medium va
„„niet i

Tot heden
wetensch

Zij, die
wetenschap

„„En nu o

„„recht te

„„strijding al

„„draagt.

Toch was

Wij eeren
de mannen

„„bij de pogh

Het is ve
op zijn po

„„Integende

„„Als de
„„hopen we

„„doen.

„„Mits slec

„„brochure n

„„diging kum

„„Iemand

„„worden a

„„doet word

„„gesproken.

„„Goed!

„„Maar la

„„onwetensch

„„thans open

„„Dan kun

„„Dan mog